

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Een graftombe te Elsene.

Op 27 Januari 1889 verdrongen tientallen duizenden Parijzenaars zich op de boulevards, dicht bij het restaurant Durand, op de Place de la Madeleine, waar generaal Boulanger met zijn politieke aanhangers dineerde.

Het volk van Parijs had zijn stemrecht uitgebracht en hem met 244.700 stemmen tegen 81.500 tot volksvertegenwoordiger verkozen.

— Naar het Elyseum, hilde dat volk van Parijs.

Niettegenstaande het aandringen van vrienden, kennissen en vreemden aarzelde Boulanger. Hij weigerde op te marcheren naar het faubourg Saint-Honoré. Hij sprak van wettelijkheid, van orde maar hij dacht aan de aangeboden vrouw, aan Marguerite de Bonnemains. Hij had maar een verlangen, zich bij haar te vervoegen. Het sloeg middernacht op een kerktoeren...

— Sinds vijf minuten is het Boulangisme aan het zakken, verklaarde Georges Thiébaud.

De aangeboden gelegenheid zou zich nooit meer voordoen.

In het ministerie van Binnenlandse Zaken waakte iemand, die door de menigte weinig gekend was, een te duchten iemand, bezitter van vele geheimen. Uit het zuiden, koud als staal, zwaar van nek, met sombere ogen, voor wie alle middelen goed waren van het ogenblik af dat, door ze aan te wenden, het beoogde doel bereikt wordt. Het was Constant. Hij deed het gerucht verspreiden dat het Hoge Hof op het punt stond Boulanger aan te houden. Deze beging de



dwaasheid in de val te lopen: op 4 Maart vluchtte hij een eerste maal naar Brussel, daarna op 1 April voorgoed. Parijs houdt niet van lafaards.

Het was het einde van het schone avontuur. Constant had het bewijs geleverd dat hij mensenkennis bezat. Generaal Boulanger, de held zo vaak gekwetst, zou voor alles bereid zijn gevonden, behalve gescheiden te worden van Marguerite, al was het maar één dag, maar één uur. En gevangenis betekende scheiding.

Wat gaf hem de ballingschap, om het even waar hij leefde, te Brussel, te Jersey, te Londen, van het ogenblik af, dat hij in haar nabijheid was? Het Hoge Hof mocht hem veroordelen. De verkiezingen van September mochten een katastroof worden, zijn partijgangers behaalden slechts 22 zetels op 390. Opium en morfine kwamen er bij te pas om hem het verleden te doen vergeten. Hij wou het leven genieten, het heerlijke leven van zijn stralende liefde.

Zij, de teringlijdster, voelde reeds de greep van de dood. Maar zij verborg haar lijden om zijn geluk niet te storen. Dit onwettelijk huishouden van een vijftigjarige en een doodzieke vrouw, die wezens waarvan een ogenblik de lotsbestemming van Frankrijk had afgehangen, werd in Juli 1891 door de grote koude uiteengerukt.

Hij was alleen op het kerkhof van Elsene achter gebleven, alleen bij het graf dat pas gesloten werd, alleen als om een geheime eed af te leggen.

De dagen die volgden in het huis van de rue Montoyer, waar hij zijn intrek genomen had, schenen eeuwen te duren. Vrienden zochten hem op, verweten hem dat zij hun baantje kwijspeelden terwille van de verdediging van zijn zaak.

Vaak opende hij een boek dat op zijn bedsponde lag, het boek dat zijn gids was geweest:

« Saint Cloud, 22 Floreal Jaar V.

« De eerste Consul beveelt meer tucht bij de Garde.

« Een soldaat moet de smart en de droefgeestigheid, die passies teweegbrengen, kunnen overmeesteren. Het is even verdienstelijk manhaftig en bestendig de smarten, veroorzaakt door het zieleleed te dragen, als niet te wijken onder het schroot op het slagveld.

« Aan zijn smart toegeven, zonder weerstand te bieden, zelfmoord plegen om er aan te ontkomen is zo erg als het verlaten van een slagveld, waar men niet gezegevierd heeft.»

Zuchtend had Boulanger het boek toegeklapt.

— Ben ik nog wel een soldaat? vroeg hij zich af.

Bedenking van iemand die de strijd heeft opgegeven en door het lot gedreven wordt. Boulanger was niets meer dan een passieve spiegel, die de klaarte weerkaatst, die op hem neerkomt, maar zelf geen klaarte meer afstraalt. Waar alles duisternis is, bestaat geen uitkomst meer.

En op 30 September stelde generaal Boulanger aan zijn grote liefdesmart een einde.

Op de fatale dag, bleef hij, te elf uur, op de graftombe van de geliefde vrouw, op het vertrek wachten van een werkmans, die van uit de verte de beroemde man gadesloeg.

Zijn hand streelde de koude blauwe steen, de tombe waaronder hij voor altijd rusten zal, zijn linkerhand greep het lint van een kroon, een schot knalde. Alles was volbracht.



HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

De kapitein verkropte deze smaad, maar zwoer zich te wreken. Hij wachtte zich wel de heer Van Cramshoeven tot een tweegevecht uit te dagen, maar hij wilde hem als vijand doen aanhouden en zijn woning plunderen. Intussen schonk de jonge echtgenote de edelman een dochtertje, maar stierf bij de geboorte van het wicht.

Toen kende de droefheid van de edelman geen palen. Alleen het kleine meisje, voor hetwelk hij nog wilde leven, was in staat zijn moed op te beuren.

Toen Hendrik van Heverboom het huis verliet van dokter Meert, was de echtgenote van Robrecht Van Cramshoeven eerst vijf dagen begraven, en zat de bedroefde weduwnaar peinzend bij de wieg van zijn kind.

Het gepeupel had zich aan de zijde van de soldaten geschaard en hielp deze een handje in 't plunderen.

Alles was door de lafhartige Delbœuf aan boord gelegd om dezelfde avond de ondergang te bewerken van de reeds zo diep beproefde edelman. De voorbereidselen waren gemaakt; om negen uur 's avonds rukte gans de volksdrom, aangehitst door de Franse overheid, naar de woning van de heer Van Cramshoeven. De ruiten werden stukgeworpen, en de voordeur van het huis met een handkar ingelopen. Van Cramshoeven werd uit zijn gedachten opgeschrikt.

Noodlottige gevolgen vrezend voor zijn kind, nam hij het wichtje uit de wieg, zegende het op het voorhoofd, en legde het in de armen van de voedster die, niet wetend wat het gerucht op de straat beduidde, hem bevend stond aan te zien.

Toen scheurde hij een stukje papier uit zijn zakboek, prikte zich met de punt van zijn degen de duim en, na het bloed in een pen opgevangen te hebben, schreef hij er de volgende woorden op:

«Heb deernis met de arme Maria, geboren en gedoopt de 25^e September 1746».

Dit papiertje spelde hij vast aan het onderkleed van het kind, en gebood de voedster hem te volgen. Deze vrouw, verschrikt door het gedruis, dat zij hoorde, gehoorzaamde werktuiglijk haar heer en deze bracht haar aan een achterpoortje van de tuin, die uitgang gaf in het veld. Hier stopte hij haar een beurs in de hand en zegde:

— Ik weet waar gij woont; spoed u dus met het kind naar uw huis, aldaar zal het in veiligheid zijn. Zo God mij spaart, zal ik het morgen komen halen; zo niet... gij hebt geld genoeg om in de eerste noodwendigheden van het kind te voorzien.

Deze handelwijze kwam de voedster vreemd voor; zij wilde enige opmerkingen maken, maar de heer Van Cramshoeven werd ongeduldig.

— Haast u, sprak hij met gesmoorde stem, straks is het mischien te laat, want ik ben verwonderd, dat men deze uitgang niet reeds heeft versperd.

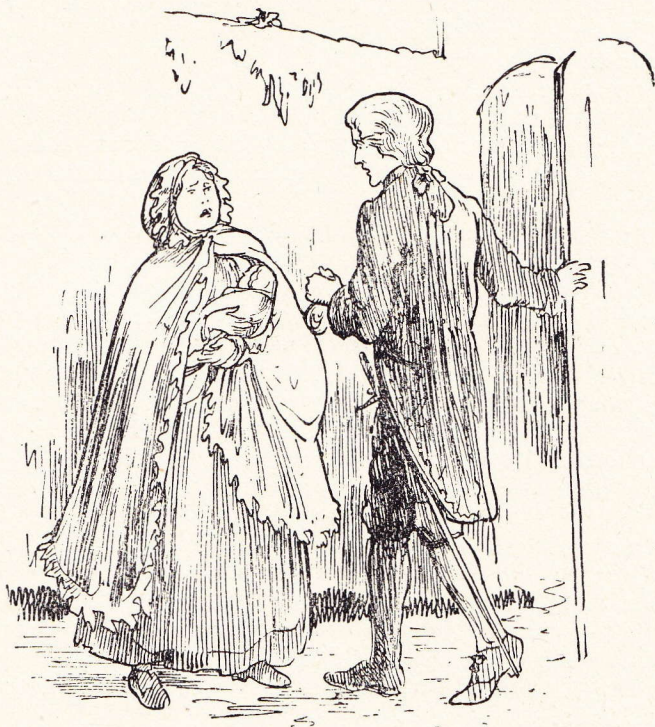
De eenvoudige vrouw waagde het niet meer een opmerking te

maken. Zij werd bang en nam langs de aardeweg met de kleine Maria de vlucht.

Het was heldere maneschijn en de edele Robrecht zag haar, zo ver als de nachthevels het toelieten, achterna; toen zij eindelijk verdwenen was, sloeg hij de ogen ten hemel.

— Heer, bad hij, wees mijn arm dochtertje genadig.

Hij meende zich naar binnen te begeven, toen zijn knecht, gewapend met een riek, die hij uit de paardenstal had gehaald, de tuin kwam binnengeslopen. Het was een oude getrouwe knecht, die reeds bij zijn vader had gediend en zijn heer een bijzondere achting toedroeg.



— Vlucht! riep hij uit, vlucht langs de achterkant van de tuin. De Franse soldaten, bijgestaan door het straatvolk, zijn reeds in uw huis bezig met alles te plunderen!... Katrien, de meid, heeft men gedood, toen zij langs de voordeur poogde te ontvluchten.

Van Cramshoeven was een onversaagde Vlaming. Zijn eerste beweging was, met gevelde degen door de plundersaars heen te stui-ven, maar hij dacht aan zijn kind, dat wellicht geen ondersteuning kon genieten dan van hem en dit veranderde zijn besluit.

— In Gods naam dan, zegde hij, indien het zo wezen moet, laten wij dan samen vluchten.

(Wordt vervolgd)